

Arrest

**nr. 40 913 van 26 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig
kind:**

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 11 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2010 tot afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten—asielzoeker (bijlage 13quinquies) .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verklaart op 24 december 2009, zijnde één maand na haar aanvraag om machtiging tot verblijf, het Rijk te zijn binnengekomen en op diezelfde dag heeft ze de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aangevraagd.

Op 26 mei 2009 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 34 455 van 23 november 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekster.

Op 1 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten M.R.

(...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/11/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 28/07/2009 (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Zij betoogt dat de vernietiging van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoekster niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven zodat een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van verzoeksters illegale verblijfssituatie. De verwerende partij benadrukt dat in casu een bijlage 13quinquies aan verzoekster werd betekend in toepassing van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat uit voormeld artikel 75, §2 van het KB van 8 oktober 1981 volgt dat na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster dient te worden gegeven. Zij besluit dat de eventuele vernietiging van het bestreden bevel verzoekster geen nut kan opleveren zodat zij geen belang heeft.

Verzoekster zet haar belang niet uiteen in haar inleidend verzoekschrift.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt: “Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 mei 2009 een beslissing heeft genomen waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is geweigerd. Het door verzoekster ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal wordt op 23 november 2009 bij arrest nr. 34 455 verworpen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster een administratief cassatieberoep binnen de beroepstermijn heeft ingediend bij de Raad van State en verzoekster vermeldt dit evenmin in haar feitelijke uiteenzetting. Bijgevolg is de asielaanvraag van verzoekster definitief beslecht. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 mei 2009, wordt in toepassing van artikel 75, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster genomen.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 november 2009 het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft verworpen en dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoekster.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster daar zij niet als vluchteling is erkend en de subsidiaire beschermingsstatus haar werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Waar verzoekster in de uiteenzetting van haar middelen laat uitschijnen dat zij van oordeel is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten - asielfoetganger kon worden gegeven zolang er geen uitspraak is gedaan over haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf zelfs om medische redenen niet maakt dat een vreemdeling die zoals verzoekster illegaal in het Rijk verblijft over enig verblijfsrecht zou beschikken. Het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf doet geen

rechten en plichten ontstaan en heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert niet dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling kan worden gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Niets verhindert verzoekster om een verlenging aan te vragen om medische redenen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters argument doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris.

Ook verzoeksters uiteenzetting aangaande een schending van artikel 3 van het EVRM doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd volkomen terecht vastgesteld dat verzoeksters asielprocedure definitief beëindigd is, dat haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris conform zijn gebonden bevoegdheid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de argumenten die verzoekster aanvoert om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, met name dat zij haar leven en dat van haar dochter in de Russische Federatie in gevaar is niet overtuigend is. Verzoekster beperkt zich tot dit citaat en tot een verwijzing naar een aantal algemene rapporten aangaande de situatie in de Russische Federatie. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zou kunnen rekenen. Door enkel te stellen dat haar leven in gevaar is toont verzoekster geenszins een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij moet concrete op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De loutere verwijzing naar algemene rapporten (in verband met de situatie in het land van herkomst) volstaat niet (om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk en persoonlijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke). Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending is van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoekster ook nog een schending van artikel 3 van het EVRM meent te kunnen afleiden omwille van het gebrek aan toegang tot de nodige medische zorgen, dient wederom te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkel concreet element ter staving van haar bewering aanbrengt.

De argumenten die verzoekster aanbrengt doen geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Verzoekster getuigt niet van het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU